

בסיעתא דשמיא

יהיו ימים

ברכי באוואנברג

חייצי

כותרת ראשית: בר מצווה ליוסי.

כותרת משנה: יוסי, הבן של סימי אחותי, בן בכור ויחיד בין שבע בנות - מגיע היום למצוות.

הסיפור שמתחת לכותרת: פה אמור להיות כתוב 'שמחה והתרגשות במשפחה המורחבת'. זה כתוב. אבל.

יש ימים כאלה, שהכותרת שלהם שמחה, אבל הם עצמם מספרים סיפור אחר לגמרי.

ואולי מאורעות הם תמיד רק כותרת, ומי שמספר את סיפורם האמיתי - אלו רגשותיהם של האנשים שחווים אותם?

התובנה הזו מתגנבת לתוך מחשבותיי התפוסות, לוכדת אותן בלולאה צרה, וגורמת לי לחשוב עליה לרגע ארוך. סוג של מותרות,

בהתחשב בדברים הרבים - והדחופים יותר, ללא ספק - שעליהם אני אמורה לחשוב כרגע.

לאה'לה טוענת שאם נוסיף לשמלה חגורה היא תהיה הרבה יותר חגיגית, ולכו תשכנעו את בת החמש הסופר-דעתנית שהרעיון הזה הוא לא כל כך מוצלח. מאיר מנסה לצחצח נעליים, ובדרך מכתים בשחור את הרצפה וגורם לשוע לקצוף עד מאוד. לשוע עצמו נתלש כפתור מחולצת השבת הטובה שלו.

וכל הסימפטומים הרגילים האלה של סינדרום הדקה התשעים מצריכים אותי להיות לגמרי כאן, אמא נוכחת ומפוקסת, לא אשת רוח שמהרהרת בנפתלות החיים.

אני עושה זאת ביעילות רבה: מסיטה הצידה כל מחשבה לא רלוונטית, ועוברת לנוהל ביצוע. בעוד שעה יהיו גדליה והילדים בדרך לאולם שבשכונה הסמוכה, ועוד הרבה לפני כן - אני צריכה להגיע לאמא.

רבע שעה של הילוך מהיר מניבה תוצאות נאות: כפתור תפור, רצפה נקייה, נעליים מבריקות ושרשרת שמפייסת את דעתה של לאה'לה. אני משאירה לכולם הנחיות אחרונות ויוצאת.

ומגלה שהתובנה ההיא, כמו פולשת סבלנית, חיכתה לי כל אותה העת מאחורי הדלת שסגרתי עליה. עכשיו היא יוצאת לחופשי, מנצלת את העובדה שההמולה הטכנית מאחוריי, וכל הדרך מביתי אל ביתם של אבא ואמא היא מעסיקה אותי בהמולה משלה.

איך יום כל כך שמח מצליח להכיל בקרבו אלף רגשות נוספים. רבדים רבדים של פחדים ומתחים, פיתולים של כאבים ישנים ושל צערים חדשים.

ואולי רק במשפחה שלנו זה ככה, בעצם.

אולי בכל המשפחות האחרות יש זמנים שבהם כולם באמת שמחים, ונרגשים, ומחייכים מכל הלב, לא רק מרבע אחד שלו.

אולי רק אצלנו, בכל יום של שמחה משפחתית מתחילים דברים לזוע מתחת לפני השטח.

בכל יום כזה נעשה אבא עסוק וטרוד וחייב ללכת לפה ולשם ואין לו רגע זמן. אמא נעשית מתוחה ומרוחקת. ואני עצמי לומדת להכיר, בכל פעם מחדש, את עוצמתה של החרדה שהולכת וצומחת בתוכי ככל ששעת האירוע מתקרבת, מפקיעה מליבי את היכולת לחוש את השמחה כפי שהיא. כפי שהיא אמורה להיות.

אבל אף אחד מאיתנו לא מדבר על זה, כמובן. אז אף אחד לא יודע כלום. לא לראשונה אני חושבת על סימי, פנינה ושרולי. מה הם חושבים ועוברים בימים כאלה? אני לא יודעת, כפי שגם הם, כנראה, לא מודעים לתנועות הלב שלי. כולנו, הרי, מחייכים לכבוד האירוע את אותו חיוך מושלם.

רק לפעמים דולפים קצת רמזים, כמה סימנים מסתננים מבעד לחריץ שמתחת לדלתות הכבדות הסוגרות על פנים הלב, ואז אפשר לשער כמה דחוס הוא המקום ממנו הם דלפו.

כזה היה הטלפון מאמא היום, בעיצומה של ההתארגנות. רמז וסימן.

"אני לא מוצאת את המפתח של הבית", התקשרה אליי אמא, קולה לחוץ, לפני שעה וקצת. "יש אצלך מפתח שלנו?"

"כן, אמא, כרגיל". אמא רגועה יותר כשיש מפתח רזרבי אחד אצל השכנים בקומה, ועוד אחד אצלנו.

"ואת יכולה לשלוח לי אותו עם אחד הילדים?" היא ביקשה בבהילות, "את יכולה, רייזי? כי אבא יבוא לאולם ישר מהכולל, ואני לא יכולה לצאת מהבית בלי לנעול אותו".

"בשמחה", אני אומרת, ויודעת שלא אשלח אף אחד מהילדים, אלא אלך בעצמי.

אם אמא לא זוכרת שהיא יכולה לבקש מפתח מהשכנים, זה סימן. והנימה האבודה, הבודדה הזו, המוכרת, היא נימה של אישה שלא יכולה להיות עכשיו לבד בבית, ולא יכולה לצאת ממנו לבד לאולם, וגם לא להגיע אליו לבד ולא להיכנס אליו לבד. מישהו צריך להיות שם, לידה, כשהמתח והחשש מחוללים סביבה את מחול השדים שלהם.

מרימי הסכימה מיד להישאר בינתיים עם הילדים בבית, ולדאוג שכולם ייצאו ממנו בזמן, חגיגיים ומאורגנים כראוי. בעיניה הייתה הבנה שקטה כזו, מין ידיעה ברורה שעכשיו התפקיד שלי הוא ללכת לסבתא, והתפקיד שלה הוא לעזור.

כל הבנות הבכורות הן כאלה? או שזכיתי בבכורה מקסימה במיוחד? ואולי, פשוט, גם היא חלק ממשפחת שיין, מבינה רמזים שלא נרמזו, שומעת סודות שלא נלחשו, ויודעת באיזשהו חוש שביעי נסתר מה לא לשאול ומה כן לעשות?

לא היה לי מספיק זמן לחשוב על זה, כי כאמור, מחשבותיי היו לכודות במחוזות אחרים. כל הדרך חשבתי על אמא. אמא, שבכל אירוע משפחתי - במקום להיות בעלת שמחה מאושרת, מודה ומתפללת, היא מתוחה ונסערת. יודעת שעוד מעט הם ייכנסו לאולם. יבואו, יאחלו, יחליפו כמה מילים, יהיו קצת וילכו. שייכים ולא שייכים, רצויים ולא רצויים, קרובים ורחוקים. שורטים את פצעי הלב, מגירים מהם טיפות דם חדשות.

גם מבלי שנדבר על נושא הטאבו הזה, אני יודעת שפצעי העבר הללו טרם החלימו, למרות השנים הארוכות שעברו.

וכשאמא שלי מרגישה ככה, איך אני יכולה להרגיש שמחה פשוטה, מתבקשת, כמו שאמורה להרגיש בת או אחות של בעלת

השמחה. איך אני יכולה שלא להיות לידה כל הזמן, דרוכה, נכונה לתת כל מה שיידרש, מבקשת להגן.

בכל אירוע, כשנשים מאחלות לי "שמחה בלב שמח", אני עונה "אמן" בכוונה רבה. איזה איחול מדויק, מי כמוני יודע.

לילי

"מזל טוב, גברת הלר הצעירה", מקדמת את פניי דודה לולה בחיוכה מרובה הקמטים ליד דלת האולם, "כמה נחמד את נראית, בלי עין הורע".

"תודה, דודה", אני לוחצת את ידה של הדודה היחידה שלי. דודה של אבא, ליתר דיוק, אבל בעולם משפחתי מועט אוכלוסין כמו שלנו - כל דרגת קרבה משתדרגת.

"כמה טוב שיש שמחות במשפחה, אה", היא אומרת בדבקות, כמו בכל הזדמנות דומה, באנחות קטנות שאינן אלא ביטוי לשמחתה הגדולה. "לראות את כולם, להיות ביחד, אה. ובר מצווה לבכור של סימי, שמחה גדולה, אה".

"כן", אני מהנהנת, מוסחת קצת, "בואי דודה, אני רואה שכולן כבר מחכות לנו". אני מלווה אותה לשולחן המשפחה, סביבו יושבות כבר כולן: אמא, רייזי, פנינה ויוכי.

סימי מסתובבת בין האורחות, ושמחה לראות שהגעתי.

"לא מתאים לך להגיע כל כך מאוחר", מתפלאת לקראתי פנינה, כשאני מתיישבת בינה לבין יוכי.

"דאגתי לך", אומרת גם יוכי מצדי השני.

"שמחה לשמוע שדאגת", אני צוחקת אל יוכי, מתעלמת מהשאלה שבדבריהן.

"גיסה למופת", היא מחווה את דעתה.

"נו, באמת", מתערבת רייזי, ממולי, וקמה להעביר אליי את בקבוק הסבן-אפ, "תנו למימי לנשום רגע".

אני מחייכת גם אליה. לא בדיוק אומרת תודה. פעם, לפני זמן ארוך כמו נגיד חודש שלם, הייתי רק מעריכה את ההגנה שלה. אבל החודש שהפך אותי משיין להלר, עשה לי עוד כמה דברים. הוא הצמיח בי, לדוגמה, מחשבה כזו שמלחששת לי: 'מה היא חייבת תמיד להשתלט, שתהיה בריאה. למה אסור לדבר קצת פתוח. שהכל ייראה בסדר ושקט שיהיה כאן, אה?'

אבל נראה שכולן סביבי מקבלות את הערת הביקורת של רייזי בהשלמה. פנינה מעבירה לי את סלט הכרוב והפיצוחים, יוכי מתעניינת במעשיי ובניסיונותיי למצוא עבודה, ושיחה נעימה נרקמת סביב השולחן הקטן שלנו.

שיחה שמופרעת בבת אחת, כשלאה'לה, בת החמש האנגטית של רייזי, מתפרצת אל האולם מהלובי בו משחקים הקטנים, ורצה אל השולחן שלנו: "אמא, שוע אומר שהוא לא מוצא את מאיר בכל העולם!"

"בכל העולם?" שואלת רייזי את הקטנה שלה בחיבה, וכולנו צוחקות למשמע השיבוש הלשוני הקטן.

"כן, והוא חיפש אצל האבות ובחוץ ולא מצא אותו", לא מתרגשת הילדונת מהצחוק הכללי.

ברגע הראשון שום דבר לא נראה מדאיג. ובכל זאת, רייזי, אמא אחראית ושולטת-במצבים שכמוה, קמה לוודא שהכל בסדר. שולחת את אחד הילדים שבחוץ לחפש שוב בעזרת הגברים, יוצאת בעצמה לרחבה הקטנה שלפני האולם, אבל במקום לחזור ולומר ש'מאיר עם אבא שלו' או כל אפשרות אחרת, היא חוזרת מוטרדת ואומרת שבאמת, היא לא רואה את מאיר בשום מקום.

"שאצא לבדוק בחצר, רייזי?" מציעה פנינה.

"זה רעיון טוב", רייזי עונה, "תודה", אבל מבטה גולש מאיתנו ונודד אל פתח האולם, והדאגה שבעיניה לא נראית ממש קשורה לסיטואציה. היא נראית יותר כמו דאגה של מישהי שרואה איום מתקרב. אני מסתכלת בעקבותיה, ורואה שלוש אורחות שנכנסות הרגע לאולם.

אני מכירה אותן. קצת. קרובות רחוקות כאלה, תמיד מגיעות לשמחות שלנו לכמה דקות, יושבות עם אמא, קצת מדברות, קצת מסתכלות סביב וקמות ללכת.

יופי, הן תוכלנה להיות עכשיו עם אמא כשאנחנו נעזור לרייזי לחפש את מאיר. זה מה שאני חושבת, אבל סימי ורייזי מחליפות מבטים, ופנינה אומרת: "זה בסדר, רייזי, אנחנו נדאג למאיר, אל תילחצי".

"תודה", רייזי אומרת לה, ולתודה הזו יש צליל אחר מהתודה הקודמת.

"מה" - אני רוצה לשאול משהו, אבל פנינה מדרבנת אותי: "בואי נצא לחצר, מימי. יוכי, תציצי בינתיים במטבח? לאה'לה מותק, תגידי לשוע שיחפש עוד פעם טוב-טוב באולם, בסדר?"

"אני אגיד לך", לאה'לה מפזזת לה משם והלאה.

אני מספיקה לראות את חיוך ההסוואה של רייזי שמופנה אל האורחות, לפני שפנינה מושכת אותי משם אל החצר האפלולית, סבוכת השיחים.

"הבנות-דודות האלה של אמא", אני מנסה לומר מאחורי גבה, כשאנחנו מפלסות את דרכנו, מסיטות ענפים ומנסות לבלוש אחרי ילד שאולי עשוי להסתתר ביניהם, "מה - " אבל שוב אני נקטעת.

"בנות דודות של אמא?" שואלת פנינה ותהייה בקולה.
"האלה שהגיעו עכשיו, נו", אצבעי נדקרת מאיזה קוץ בלתי מזוהה.
"מה פתאום בנות דודות", אומרת פנינה, ואני שומעת בחושך שהיא מושכת בכתפיה, "מאיר לא כאן, מימי, ולדעתי כדאי שנלך לבית של רייזי. אולי הוא חזר הביתה".

"הביתה?"

"לכי תדעי. ילדים".

"אולי נתקשר לאחת השכנות?"

"בשביל מה. חמש דקות הליכה, אולי נראה אותו בדרך".

אנחנו הולכות בזריזות במורד הרחוב, סוקרות אותו בעיניים בולשות תוך כדי צעידה.

"אז הנשים האלה", אני מנסה לחזור אל הנושא הקודם, אבל פנינה אומרת: "אין לי כוח לזה עכשיו, מימי, בבקשה. בואי קודם נמצא את מאיר, טוב?"

בכמעט עלבון, אני ממהרת בעקבותיה. הבית של רייזי לא מספיק רחוק, ואין לי זמן להתעקש לקבל תשובות. אחרי שלוש

דקות אנחנו כבר מטפסות במדרגות, מתנשפות, ומגלות ילד קטן מכווץ על הרצפה ליד דלת הבית.

"מאיר!" אני קוראת בהקלה, "מה אתה עושה כאן?"

"מאיר!" אומרת פנינה בגערה, "אתה יודע שכולם מחפשים אותך?"

בן השש מתכווץ עוד יותר ונראה אומלל ממש. "אני רוצה להיות בבית", הוא אומר בצליל קטן קטן. הבריחה הזו, חוסר הישע הזה, כל כך לא מתאימים לילד של רייזי. יש דברים שלא עוברים בגנים, אני חושבת לי מחשבה שלא קשורה לנסיבות.

"עוד מעט כולם ילכו הביתה וגם אתה", פנינה נוטלת את ידו, "עכשיו צריך לחזור לאמא. היא דואגת. כולם דואגים לך".

"שידאגו", הוא ממלמל במרדנות, אבל קם ומצטרף אלינו. מה שצריך לעשות - צריך לעשות. ראו נא, יש דברים שכן עוברים בגנים.

ריוצי

"מה קרה?"

בלילה, מאוחר, אחרי שהחולצות והשמלות, הנעליים והשרשראות, מצאו כל אחד את מקומו המתאים לו - אני מלווה את מאיר למיטתו.

"היה המון זמן, הבר מצווה", הוא אומר ברטינה.

"כן?" אני משתדלת לשדר אהדה. יודעת ששנינו זוכרים נהדר שהוא נמלט עוד בהתחלה, לפני שהאירוע הפך ל'המון זמן'. "היה לך ארוך מדי?"

"כן", הוא משיב בפסקנות. "ועכשיו אני עייף".

"ובהתחלה?" אני מגששת דרך עדינה. "מה קרה ממש בהתחלה?"

הילד מושך אליו את השמיכה, מתכרבל בה ומתהפך. פניו אל הקיר.

"כלום", הוא אומר בקול ישנוני. "מחר בבוקר נלך לחיידר מאוחר, נכון? כי היה כל כך המון זמן הבר-מצווה".

"אהה", אני מהסה את כל סימני השאלה שמתעגלים בראשי, וקמה משם. "מחר תאחרו קצת. לילה טוב, מאיר".

אולי באמת לא היה שם כלום. כלומר, לא 'כלום' מוחלט, אם הוא גרם לילד הכי ממושמע שלי ללכת לבד הביתה, בניגוד לכל הכללים הידועים לו, אבל מספיק כלום כדי להניח את האפיזודה בערימת הדברים שיכולים להישכח וזהו.

ילדים הם עולם מסתורי כל כך. לכו תדעו מה יכול לגרום לילד בן שש להחליט שהשהות באולם מעיקה עליו, וגם אחרי שתלכו לדעת תזכרו שזה לא חייב להיות משהו מטריד מדי. מה שהיום נראה לילד כמו אריה שואג, מחר עשוי להישכח מליבו כליל. אז בבוא המחר נחדד את הכללים, ואפשר יהיה להניח למאיר ולסיפור גם יחד.

הלוואי שיכולתי לפתור עוד כמה עניינים באותו האופן.

מימי החמודה, למשל.

מעניין אם פשוט שכחתי את הימים שבהם היינו אנחנו, גדליה ואני, זוג צעיר כל כך, או שגם אז לא ענינו לסטריאוטיפ של הזו"צ הרחפן, המנותק, החי בבועה משלו. יש לי הרגשה מסוימת שהאפשרות השנייה היא הנכונה, אבל זה קצת מתנשא מדי, אז הבה נניח שפשוט שכחתי.

ואם כך, אפשר לדון לכף זכות אחות צעירה, נשואה טרייה, רק חודש בתפקיד, שבקעה לעולם הגדול והיא מלאת השתוממות מהפלאים שנגלים לנגד עיניה.

"אצל הלר", היא אמרה קודם לאמא ולכולנו, קלילה ובוטחת ולא מבחינה בכלום, "מביאים לאירועים משפחתיים צלם שמפתח תמונות במקום. תדמינו איזה נחמד זה, כל משפחה חוזרת הביתה

עם תמונה שלה, כשכולם לבושים ומאורגנים יפה. נכון מזכרת מהממת?"

"באמת רעיון חמוד", הסכימה פנינה, ואמא ציינה: "אפשר לשלוח את התמונות גם אחרי האירוע, אם רוצים מזכרת".

"אצלנו כן", גיחכה מימי, "במשפחה הפיצית שלנו... להלר יש איזה חמישים דודים ובני דודים נשואים, מי ישלח לכולם שם. אבל אז מה, אצלם זה אילוץ, אצלנו זה יכול להיות סתם רעיון נחמד כזה, מגבש".

מגבש. המילה שמימי, בגרסת ההלר שלה, הכי מחבבת.

"בכלל", היא המשיכה בהתלהבות, "הם משפחה כל כך חמה! לפעמים אני בהלם מזה. נכון אני מחפשת עכשיו עבודה? אז חני גיסתי הלכה והתקשרה לחמש חברות שלה, בעלות עסקים קטנים, לשאול אם הן צריכות עובדת. הייתי המומה ממנה כששמעתי על זה".

"מאוד יפה מצידה", פנינה אמרה. שתקה את העובדה שהסיפור הזה, נחמד ככל שיהיה, כשמספרים אותו לנו - מעמיד אותנו באור לא כל כך מחמיא. אף אחת מאיתנו לא התקשרה לחמש חברות שלה כדי לנסות למצוא למימי עבודה.

"לזכותנו ייאמר שלא חשבנו בכלל על הרעיון הזה", תאמר לי פנינה מאוחר יותר, כשמימי לא תהיה בטווח השמיעה. "לא שחשבנו שזו חובתנו והתעלמנו ממנה, כן?"

זה לחובתנו ייאמר, לא הגבתי לה. ציניות, במקרה הזה, לא הייתה ראויה, וגם לא באמת חשבתי כך. כל משפחה תומכת בדרכה היא, קשורה בדרכה היא, וחמה בטמפרטורות המתאימות לה. אנחנו לא האנשים שנלך לסדר לאחרים עניינים מאחורי גבם, גם אם נהיה מלאי רצון טוב, ובעיניי זה בסדר גמור. כלומר, בעיניי זה בסדר גמור.

"את לא צריכה להתגונן", הביעה יוכי את דעתה. השותפות שלה בדיון הפכה את השיחה לעוד פחות נעימה. יוכי היא כלה, היא לא אמורה לשמוע את הדיונים על האולי חסרונות של משפחת בעלה. "אני לא מתגוננת", אמרה פנינה, "אבל זה היה נשמע כאילו היא באה בטענות - "

"היא לא", פסקתי. "פנינה'לה, את לא זוכרת את עצמך בתור אישה צעירה?"

"מה הקשר? אני באתי וסיפרתי כל היום איך המשפחה של בעלי מוצלחת? עם כל מיני השוואות - בסדר, חסויות וסמויות ומוסוות - אבל השוואות שלא נחמד בכלל לשמוע?"

אף פעם, אף פעם לא התנהלו שיחות כאלה במשפחת שיין.

"לא סיפרת", אמרתי בנחת. השתדלתי שבנחת. "אבל אני בטוחה שגם בלי לספר, היו לך הפתעות, לא? להיכנס לבית חדש, להכיר פתאום מקרוב סגנון אנשים שונה, לא הדלים אותך אז?"

"לכולם יש הפתעות מהסוג הזה", אמרה פנינה עמומות. הרגשתי שגם בשבילה, הנוכחות של יוכי בשיחה הופכת את הסיטואציה ללא במיוחד נעימה.

"אז זהו", חתרתי לסיום, "כל ילדה מתלהבת כשהיא נכנסת לחנות ממתקים, ומתבלבלת קצת מהשפע הצבעוני. מותר לנו להבין את מימי בלי להתערער ממנה, טוב?"

"מאוד", הסכימה פנינה. "אבל... לא משנה".

"לא משנה בכלל". הסתכלתי ישירות לתוך עיניה. ראיתי שם את המחשבות שלי. כמעט יכולתי לראות את המילים 'אבל אמא!' מרצדות שם. הבנתי מצוין למה היא הקימה למילים הללו סכר.

יש מחשבות שלא צריך לדבר עליהן. גם אם לחשוב אותן - כן מוכרחים.

לילאי

סידורים טכניים, ועוד כאלו שכרוכים בבירוקרטיה, מעולם לא נכללו ברשימת חלומות חיי. אבל היום, כשבוקר קיצי נהדר חובר לעוד יום נטול עבודה, אני מחליטה להוכיח יעילות וללכת, סוף סוף, למשרד הפנים.

צריך לעדכן את תעודת הזהות בסטטוס החדש שלי. לא מחבבת שורות שורדניות בלו"ז, אז הגיע הזמן פשוט לגמור עם זה.

בדרך, מכל המחשבות שבעולם, אני מהרהרת בעובדה שבמרכז המסחרי שבו ממוקם סניף משרד הפנים, נמצא גם המכון שרייזי מנהלת. סתם עובדה פרוזאית. מעולם לא הייתי במכון שלה, עוד עובדה לא חשובה. ובכל זאת אני מתעכבת עליה למשך רגע ארוך של הרהור.

החיים נעשו פחות מובנים מאליהם לאחרונה. כל מיני השוואות, כל מיני סימני שאלה חדשים לאקסיומות ישנות, כל מיני פילוסופיות על הבדלים בין אנשים ולמה, ומי אמר, ומי צודק.

הדרך הדי-ארוכה מסתיימת מול המעלית. דלתה חורקת במחאה כאשר היא נחצית לשתיים, מחליקה ימינה ושמאלה, מאפשרת לי כניסה. מהורהרת עדיין, אני לוחצת על הכפתור הנושא את הספרה 4, ורק אחרי שהדלת שבה וסוגרת עליי - מבחינה בילד שנמצא איתי במעלית. ילד קטן, אולי בן שנתיים, שמסתכל בי בעיניים גדולות וסקרניות.

אני מחייכת אליו. התלתלים, המוצץ והשפן שלו פשוט מזמינים חיוך.

אחר כך אני תופסת שהנוכחות שלו כאן לבד היא משונה. אם הוא לא ילד נטוש - והוא לא נראה כזה - אז משהו הולך תיכף לדאוג לו מאוד.

"אמא פה?" אני שואלת אותו, מצביעה אל הדלת החתומה.

"אמא", הוא מהנהן. "איפה אמא?"

"בוא נרד אליה בחזרה", אני מציעה, בעיקר לעצמי, ומחכה שהמעלית תיעצר בקומה הרביעית כדי שאוכל לכוון אותה שוב לירידה.

אבל עוברות רק כמה שניות - והחיוך, התלתלים והשפן שוקעים לתוך אפילה פתאומית.

חריקה, טלטלה. מה זה?

"חושך?" שואל קול תינוקי לידי בעניין.

"רק קצת", אני מפתה אותו לשמור על האופטימיות, מגששת באצבעות קרות אחרי הכפתורים. אין כאן איזה כפתור של תאורת חירום? משהו?

שום כפתור מתכת לא מגיב ללחיצותיי. הכפתורים כולם ממשיכים להתעלם, גם כשהלחיצות הללו נעשות היסטוריות. מעולם לא שיערתי שאצליח לאבד את כל עשתונותיי ברגע אחד.

"לא חושך", תובע הילד, וצליל היסטרי כבר נשמע בקולו.

הבעתה שלו, בקול של מוצץ, מצליחה לאתר בשבילי עשתון אחד. אני עוברת באצבעותיי עיגול אחרי עיגול, וסוף סוף מאתרת את המתאים מביניהם - האזעקה. צלצול נוראי מנסר את האוויר, ומניב שתי תוצאות מיידיות: מישהו צועק מלמעלה "מה קרה", והילדון שלצדי פורץ בבכי היסטרי.

הקול מלמעלה הופך להיות אחד מבליל קולות רמים שנושאים עימם שאלות, צעקות, הוראות. שלוש מילים בהירות לי מתוך הכל: מעלית, תקועה, נתנאלוש. המילה האחרונה נצעקת שוב ושוב בכל כך הרבה בהלה, ואני מהמרת שהרכבתי נכון את הפאזל, מתכופפת אל הקטן, מחזיקה לו את היד ואומרת: "נתנאלוש".

"לא חושך", הוא מייבב.

"עוד מעט אמא תבוא להדליק את האור לנתנאלוש", אני אומרת במילים פשוטות. מנסה להאמין לעצמי בקשר ל'עוד מעט'. כמה זמן לוקח לחלץ מעלית תקועה? וכמה זמן לוקח לאוויר במעלית להיגמר? ומה יקרה קודם, זה או זה? רק נראה לי, או שבאמת קשה לי לנשום?

החושך העמוק מחדד עד אימה את התחושה הלכודה. באמצע כדור הארץ, באמצע היקום, נעולה בתא מתכת זעיר, ועוד בתפקיד האחראית המבוגרת שאמורה להגן על נתנאלוש צורח אחד.

"אל תבכה, חמוד", אני חסרת אונים. "אנחנו לא הולכים למות או משהו, כן?"

כן, ברור. הוא כל כך נרגע מזה.

"והאוויר לא ייגמר לנו, זה ממש טיפשי לחשוב ככה. נכון, פוצ'ון?"

הפוצ'ון מבין כל מילה, כך עושה רושם לפי הצרחות הגוברות.

חוסר האונים לוחץ על קנה הנשימה שלי. ומכיוון שהמיזוג כבה באותה הזדמנות חגיגית שבה המעלית נתקעה, נהיה גם חם מאוד בכלא המתכת שלנו. מישהי חשבה לפני שעה את המילים 'בוקר קיצי נהדר'?

"בוא נעשה עוד פעם רעש עם הכפתור הזה!" אני מלהיבה את היצורון הצוות. "תראה - אני לוחצת, ונהיה צלצול! וככה אמא יודעת שנתנאלוש מחכה לה!"

הוא משתתק לרגע. מישהו מלמעלה קורא אלינו בקול רגוע: "אנחנו עובדים לסדר את התקלה, לא לדאוג".

אחת העצות הטובות שקיבלתי בחיי.

סיוטים נגמרים בסוף. ככה אומרים. הסיוט הזה הולך בדרכם של כל אחיו, ומתחיל לבשר על סיומו כשהמעלית מתחילה לנוע למעלה. אופס, לא, הוא לא הסתיים, רק התחלף. כי להיות בתא חשוך וחם, שזז לאט לאט לאט, בחוסר יציבות ובקולות מהציזבטים - לא נשמע כמו אח תאום של הסיוט החולף?

עובר זמן. מספיק זמן כדי שאצליח להיזכר בינתיים בכל מיני סיפורי בלהה על מעליות שצנחו פתאום לתוך הפיר, ועל סופם הבלתי מעודד של כל מיני אנשים שנלכדו בהן אי פעם. בסיומו של פרק הזמן הזה מתחילות הדלתות לנוע בקצב מאט פעימות לב, מילימטר-מילימטר, וכשהפתח שנפער מספיק גדול, אני קודם כל מוציאה את נתנאלוש היישר לידיה של אמו אחוזת הפאניקה, ואז כושלת החוצה בעצמי, אל תוך מהומת פורקן הלחץ של כל המתגודדים.

"את בסדר?"

"להזמין אמבולנס?"

כל מיני אנשים מטושטשים שואלים כל מיני שאלות מטושטשות, אבל בין כולם אני רואה פתאום את רייזי! אפילו בסיטואציה הזו אני יודעת שלא מתאים לה לעמוד באסיפות סקרנים, ושהיא נמצאת כאן רק כי השם שלח אותה אליי.

"סליחה", היא מפלסת אליי דרך, "סליחה, בבקשה. מימי, את נראית נורא, רק נבהלת? בטוחה? לא קרה כלום? בואי למשרד שלי, תשב, תתאוששי", היא כבר פוסעת אל המעלית השנייה.

"אין על מה לדבר, רייזי", אני אומרת, צרודה, "רק במדרגות".

אנחנו עולות, המכון בקומה החמישית, בסוף מגיעות. שקט פה, נקי מאוד, קירות תכלת ועציצים ירוקים. עולם אחר. המשרד של רייזי לבן וקטן, כמו אי בים. ויש בו מזגן שנופח רוח צוננת, וכיסא מנהלים ומיץ תפוחים טבעי.

"תשתי", רייזי מוזגת לי, "את חייבת לשתות. את חייבת להירגע".

הידיים שלי רועדות וקצת מיץ נשפך על השולחן. "הכל בסדר", רייזי אומרת מיד. מרחיקה תיקיית מסמכים, מביאה נייר סופג.

"תודה", אני אומרת לה, ומרגישה רצון חזק לבכות.

"הוי, אין על מה. משהו לאכול?"

"לא, לא". זה לא מה שאני צריכה עכשיו. לא טוב לי.

זה הרגע בו מוצאת חמותי לנכון להתקשר אליי, כדי לברר מהן התוכניות שלנו לשבת הקרובה. היא שואלת מיד מה קרה ולמה אני נשמעת ככה, ונבהלת עד מאוד כשאני מדווחת לה על החוויה האחרונה.

"מסכנה!" היא קוראת, "מסכנה שלי! זה בטח היה נורא! בטח

נבהלת כל כך! איך את מרגישה עכשיו!"

לא יודעת להסביר למה, אבל כל סימן קריאה מבוהל שלה מרווח לי משהו בלב. מזיז טיפה את קירות המתכת שסגרו עליי.

"הכל בסדר", אני מבטיחה לה, וכמעט כמעט כבר מרגישה כך. "פגשתי את רייזי אחותי, ועלינו למשרד שלה, והיא מטפלת בי נהדר".

"רייזי אחותך? איזה נס", שמחה חמותי.

בהחלט נס.

אבל איכשהו, מול הרגש שנשפך מהחורים הקטנים של המכשיר הסלולרי, מיטשטש קצת כוס מיץ התפוחים הקר, מתקטן, מתכנס לתוך עיגול מתכת. והנה עוד כפתור לידו, מילותיה של חמותי מתלכדות אל תוכו.

כמו שני סמלים. כמו לחצנים במעלית: אחד למשפחת שיינ, אחד למשפחת הלר.

שתי קומות אחרות.